

і винним: тут тихо, а там... а отамечки...
тут смертні не мертві ще, там – уже вічні...
У сон – як у яму, у втечу, в безпам'ятство.
Але не вдається – і спалахи лічиш.

Хапатись за миті, за пальці, одвірки –
впітьмах і у зблисках хижацького світла.
Усе розуміти. Не вірити. Вірити.
Нічого не тямити – і кам'яніти.
Спинитись. Стояти. Зміцніти. Затверднути.
Так, горе... так, смерть, неминуча й єдина –
у тебе. Та має лишатись безсмертною
твоя Україна. Бо й ти – Україна.
Їй треба на тебе в бою обіпертися,
їй треба спокійною бути за спину!

Спокійно... Вже ранок... Летять джавеліни.

11.03.2022

* * *

Яскріла тьма. Вгризався сніг
у повню, що улякла в ступорі.
Між двох тривоги, в короткім сні,
я бачила себе між трупами
в могильнім рові в Маріуполі,
і тисяча Марій страждених
кричали в світ, кричали з мене,
кричали мною й по мені,
і плач рождених Веронік
вдарявся об небесні дена, –
та не здригались, кам'яні!

Чи й Бог лежав уже в труні –
з Любов'ю, Вірою й Надією?
І вила, як вовчиця, ніч
над ледь живою породіллею...

Сухі річки сичали зміями.
Ревів Азов: із мене пий! –
і вирви душ і тіл кропив,
й ропою застрягав між віями.
І не було ні ясел теплих,
ні навіть сховку в тім вертепі,
й зоря боялася світить
дорогу, по якій кати
везли на танках братські скрепи,
цепи, кайдани і хрести –
дари тирана темноти!

О Боже, підійми повіки...
Чи це вже Твій останній гнів,
що нищить всіх – і жертву, й ката?
Поглянь на цю красу розп'яту:
як жадно смокчуть Вероніки
кров своїх мертвих матерів –
і вчаться смерть перемагати.

9–17.03.2022

* * *

Сьогодні – схованка в льоху. Завтра – передова.
Немає затишних місцин. Скінчилися мирні слова.
Прокидаюся в тиші. Підхоплююся: жива?

Усе – як учора. Хіба що солі й хліба катма,
сірників, цигарок... і черга в ошкірений банкомат.
Заходжу ув інтернет: вибухи, смерть і мат.

Є ще зв'язок. Та не в зоні то той, то отой абонент.
Шукаю спільних знайомих, чужі знаходять мене –
і вже не чужі... Хтось Боженьку дякує, хтось – кляне.

Торкаю стіну: ти вистоїш? Пульсує у такт стіна –
із серцем, із сонцем, із вітром, із голосом – як струна,
а то – як труба ерихонська, яка посилає на...